

[Hanne Reintoft.]

fadæse i 1967 og udgivet en lille spagfærdig pjese, hvori man afviser, at dyrtidsreguleringen skulle være inflationsskabende.

Man har, som jeg nævnte — og det synes jeg er en meget besynderlig politik — gentagne gange truet med at øge arbejdsløsheden i byggesektoren. Vi ved, at 23 pct. af byggeriets virksomheder i dag forventer en produktionsnedgang, så regeringens politik skal nok lykkes. Det økonomiske råd kræver en kontraktion af de rene hjemmemarkedserhverv, specielt byggeaktiviteten og den offentlige sektors aktivitet, og så kræver man en udvidelse af eksportproduktionen og de produktionsgrene, der på hjemmemarkedet konkurrerer med importen. Jeg anfægtede lige før det økonomiske råds logik, og i dette tilfælde må jeg stille det spørgsmål, hvem det er i udlandet, der er så ivrig efter at købe danske produkter, at vi lige pludselig skulle være nødsaget til at lade vore byggefolk omskole til en slags eksportvareproducenter af ubestemmelig karakter; hvad finansministeren til de samme byggefags store vrede, hvad jeg godt forstår, har tilladt sig at slynge noget ud om. Hvis vi ser konkret på det, så er ordretilgangen fra eksportmarkedet selvfølgelig stor; den viser også, at vi er konkurrencedygtige over for udlandets produkter, men samtidig viser den indenlandske politik dog i høj grad, at det, vi har brug for, er et tilstrækkelig stort offentligt og socialt byggeri både af institutioner og af boliger. Det vil være en effektiv måde at sikre den fulde beskæftigelse på, hvorimod det økonomiske råds forslag bare vil medføre en alvorlig arbejdsløshedsprocent. En langvarig omskolingsproces for så stor en gruppes vedkommende vil i øvrigt — det må enhver kunne regne ud — forringe valutasituationen overordentlig stærkt.

Det økonomiske råds formandskab foreslog i 1962 og i 1964 indkomstrammer, der svarer til regeringens forslag af 6. november i år på 3½-4 pct. lønstigning om året. Universitetslektor Steen Leth Jeppesen skrev den 13. ds. i Børsen, at der på grundlag af produktivitetsudviklingen i de eksportrende og importkonkurrerende erhverv og på grundlag af den forventede lønudvikling i de økonomisk udviklede lande skulle være mulighed for en stigning i lønsatserne på 7-8

pct., og endda kunne vor konkurrenceevne forbedres over for udlandet. Det er sikkert rigtigt, at der ikke alene er råd til en stigning i lønsatserne på 7-8 pct., men også til højere procenter.

Jeg har allerede nævnt de enorme værdistigninger på fast ejendom, der belånes, hvorved den efterspørgsel netop af importerede varer, som vi vil dæmpe ned, forøges. Disse værdistigninger er taget til i omfang. Fra første halvdel af 1969 til og med første halvdel af 1970 udgjorde værdistigningen 36 milliarder kr. på alle faste ejendomme i Danmark. Heraf var de 23 milliarder kr. såmænd reelle værdistigninger, mens de 13 milliarder kr. var værdistigninger som følge af de almindelige prisstigninger. Det er og bliver disse enorme kapitalgevinster, der skal supplere indkomstpoltikkens debatgrundlag, hvis man vil have et korrekt billede af de muligheder, regeringen har for at rette den skæve betalingsbalance op. Hvis det, man vil, da ikke er noget helt andet end et forsøg på at rette betalingsbalancen op, nemlig en decideret lønmodtagerfjendtlig politik.

Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk har offentliggjort analyser af 711 virksomheders regnskaber for 1969. Det samlede driftsoverskud er steget med godt 30 pct. Her er ingen, der snakker om 3-4 pct. Det er uægtelig et noget andet tal end det, man har tiltænkt lønmodtagerne. Danmarks Statistik oplyser, at 156 selskaber i 1968 udstedte 222 mill. kr. fondsaktier; i 1969 udstedtes på 129 selskaber 143 mill. kr. fondsaktier, men i 1970 sætter friaktieudstedelsen rekord. Beløbet kommer op på næsten en milliard kr. Fondsaktier er som bekendt skattefri, og det fremgår ganske klart af dette års tal på knap en milliard kr. friaktier, hvordan kapitalisterne skraber til sig uden at betale skat af deres forøgede formuer. Det skal måske også kaldes indkomstpoltik. Det virker i hvert fald til gavn for ganske bestemte menneskers indkomster.

Regeringens ønske om afskaffelse af den automatiske pristalsregulering og derefter 1-årige lønreguleringsforhandlinger på grundlag af prisudviklingen og valutastillingen er et meget stort angreb på lønmodtagernes realløn og vil virke som en grov provokation, der ikke kan skabe ro på arbejdspladsen.